

ACTA DE LA SESSIÓ DEL PLE DE L'AJUNTAMENT DE PARETS DEL VALLÈS

Identificació de la sessió

Sessió número: 13/2010

Caràcter: extraordinari

Data: 9 de desembre de 2010

Horari: de 20.30 a 21 h

Lloc: saló de sessions de la casa consistorial

Hi assisteixen:

Joan Seguer Tomàs, alcalde

Antonio Torio Fernández, tinent d'alcalde

Lucio Gat Lavado, tinent d'alcalde i portaveu del grup Socialista

Susanna Villa Puig, regidora

Amèlia Marquino Tocado, regidora

Ricard March Ascaso, regidor

Lluís Cucurella Monreal, regidor

Rosa Martí Conill, regidora i portaveu del grup del NOPP

José Luís Rodríguez González, regidor

Joan Martorell Mompert, regidor i portaveu del grup de CiU

Francisco Pulido Sánchez, regidor

Josep M. Tarrés Massaguer, tinent d'alcalde i portaveu del grup d'ICV-EUA

Jordi Pousa Engroñat, secretari accidental

No hi assisteix

Susana Rueda Rodríguez, regidora i portaveu del grup del PP

Excusa l'assistència

Sergi Mingote Moreno, tinent d'alcalde

Sònia Lloret Mas, tinent d'alcalde

Josep Maria Guzman Hermoso, regidor

Raquel García Mesa, regidora

Ordre del Dia

Aprovar la concessió de les Medalles de la Vila per al 2010

Desenvolupament de la sessió

Aprovar la concessió de les Medalles de la Vila per al 2010

Pren la paraula la presidència i exposa que la Junta de Portaveus de l'Ajuntament va adoptar, el dia 19 d'octubre de 2010, l'acord de proposar com a persones físiques o jurídiques, que s'han fet mereixedores de rebre la medalla de la Vila, any 2010, la Família Feliu i els senyors Joaquim Rodríguez Oliver i Josep Seguer Sans. A continuació llegeix la proposta d'acord de concessió.

Tots els grups voten a favor. Per tant i atès que,

La Junta de Portaveus de l'Ajuntament va adoptar, el dia 19 d'octubre de 2010, l'acord de proposar com a persones físiques o jurídiques, que s'han fet mereixedores de rebre la medalla de la Vila, any 2010, la Família Feliu i els senyors Joaquim Rodríguez Oliver i Josep Seguer Sans.

En el mateix acord, i de conformitat amb el que estableix el Reglament de distincions de l'Ajuntament de Paredes del Vallès, es va acordar nomenar instructora i secretari de l'expedient als que subscriuen, Sònia Lloret Mas (regidora de Cultura) i Jordi Pousa Engroñat (secretari general accidental de l'Ajuntament).

De conformitat amb aquest mandat s'ha instruït l'expedient d'acreditació dels mèrits, en els termes següents:

Família Feliu

El 1880 s'instal·la a Paredes del Vallès la Indústria Linera. La posada en marxa de la primera fàbrica moderna al municipi va comportar uns canvis que progressivament van anar transformant l'estructura social, política i econòmica de Paredes. La Indústria Linera, de la qual enguany commemorem el 130è aniversari, estava ubicada on avui hi ha el parc que porta el seu nom i el seu entorn, uns terrenys rics en aigua subterrània que creaven l'ambient humit necessari per als processos de producció.

La Linera, fundada per l'empresari de Vilassar, Antoni Feliu Peix, es va dedicar principalment a la fabricació de teixits de lli i de cotó, amb la producció de mocadors, coixineres, llençols, tovalloles i tovallons. Feliu va comprar els terrenys l'any 1876 si bé la producció no es va iniciar fins el 1880. Va començar amb una sola nau, coneguda com la quadra vella, i es va ampliar fins a ocupar una extensió de 30.000 metres quadrats. Al voltant de la fàbrica es van construir la torre de l'amo, els carrers i les cases dels treballadors, que formaven una colònia tèxtil bàsica. Aquest patrimoni arquitectònic es pot veure encara avui als carrers d'Antoni Feliu, Sant Josep, Santa Irene i Sant Antoni M. Claret.

Era un complex industrial únic a la comarca que comprenia preparació, tissatge, blanqueig, acabats i confecció, juntament amb un conjunt d'edificis auxiliars per ser una colònia autosuficient. El símbol de l'empresa va ser el dibuix del camaleó, creat per Joan Triadó.

El 1862, el fundador de l'empresa, l'Antoni Feliu, es va casar amb la Irene Prats Català i van tenir tres fills: l'Eulàlia, l'Antoni i el Josep Feliu Prats. L'any 1890, arran la mort del pare, els hereus Antoni i Josep van constituir Hijos de Antonio Feliu. L'Antoni estaria al capdavant del negoci familiar fins la seva mort l'any 1940. Aleshores, arribaria el torn del seu germà, en Josep Feliu.

Tots dos germans van mantenir una relació molt estreta amb els estaments del poble i la seva gent. Entre La Linera i Parets s'establia un important vincle i la vida social estava cada cop més lligada a l'empresa. La fàbrica, que va arribar a donar feina l'any 1946 a 500 persones, va transformar la vida de molts paretans i paretanes que, acostumats al treball del camp, van canviar costums, horaris i comportaments.

La Linera, que va ser una empresa de gran prestigi internacional i va viure la seva època d'esplendor el primer terç del segle XX, va rebre diversos premis: Gran Premi a l'Exposició Hispanofrancesa a Zaragoza de 1908, Medalla d'Or a l'Exposició Nacional de València de 1910, Gran Premi a l'Exposició Iberoamericana de Sevilla de 1929 i el Gran Premi a l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929.

A principis de la dècada de 1930, aquesta indústria va viure una petita crisi i durant la guerra civil es va constituir en cooperativa obrera. Passat el conflicte bèl·lic, Josep Feliu va patrocinar la construcció de l'església parroquial i de la Casa Cuna, unes iniciatives que li van merèixer el títol de fill adoptiu l'any 1947, en senyal d'agraïment del poble de Parets.

L'any 1953, es produïa la mort d'en Josep Feliu Prats, a qui el va succeir aleshores el seu primogènit, Antoni Feliu Marquès.

A finals dels anys 50, la producció va començar a baixar i, després d'uns anys de decadència, es va acollir al pla de reestructuració del sector tèxtil. L'any 1971 tancava les seves portes. La Linera es va desfer de les fàbriques de Parets i de Lliçà d'Amunt, però va continuar com a empresa comercial fins el 1990, quan va patir una suspensió de pagaments.

D'aquell patrimoni industrial es conserva la torre del director, reconvertida en Escola Municipal de Música; l'escola bressol La Cuna, que ja havia acomplert la funció de guarderia per als fills dels obrers; la xemeneia, de 23 metres; i les cases de treballadors, que segueixen unes pautes de construcció a l'estil anglès. D'entre el llegat de La Linera, perduren encara avui dues peces escultòriques de gran bellesa que mostren un teler de filatures i una calandra, talles realitzades pel reconegut escultor Frederic Marès.

Joaquim Rodríguez Oliver

Joaquim Rodríguez Oliver va néixer el 12 de maig de 1979 a Barcelona. Als 5 anys va canviar el seu domicili de Santa Coloma de Gramenet per Parets del Vallès. Està casat i té dos fills i actualment resideix a Lliçà d'Amunt. És membre d'honor de l'Associació Ciclista Parets.

És a la nostra vila on comença la seva afició per la bicicleta, induïda pel seu pare, que dirigia un equip professional de ciclisme. Amb l'Esport Club Barcelona i el Club Ciclista Maco va fer les seves primeres curses, en les categories d'aleví i juvenil. El darrer any de juvenil fitxa pel Club Ciclista Nicky's, on coincideix amb Xavier Florencio, un altre destacat ciclista català. Conserva grans records i bones amistats de la seva etapa com a corredor de categoria amateur, a l'equip Hospitalet-Vestisport, del qual van sortir molts ciclistes professionals catalans.

Posteriorment va traslladar-se al País Basc per córrer a l'equip amateur de l'Iberdrola, filial de l'ONCE, i a finals de l'any 2000, després d'una prova al Tour del Porvenir, va rebre una oferta per incorporar-se al ciclisme professional amb un contracte de tres anys amb l'equip ONCE, dirigit per

Manolo Sáiz. Així doncs, l'any 2000 suposa el gran salt per a Joaquim Rodríguez. És d'aquesta etapa d'on prové el seu sobrenom de Purito. En un dels entrenaments, pujant un port, va escenificar un atac simulant que es fumava un cigar per donar a entendre que anava sobrat de forces. Durant un sopar, en la mateixa concentració, els capitans de l'equip li van comprar un pur. Se'l va fumar mentre explicava als seus companys el perquè del seu gest. Des d'aleshores, en el cercle professional se'l coneix més amb el sobrenom Purito que com a Joaquim Rodríguez.

El 2001 va guanyar l'Escalada a Montjuïc i a finals de 2003, després de la Vuelta a Espanya, on va aconseguir una victòria d'etapa, va fitxar pel Saunier Duval-Prodor, un equip jove molt ambiciós amb qui va aconseguir importants triomfs com la Setmana Catalana 2004, la pujada a Urkiola 2005 o la muntanya de la Vuelta a Espanya 2005.

Aquestes victòries van afavorir que l'any 2005 el fitxés el Caisse d'Epargne-Illes Balears, on va compartir equip amb grans corredors com Valverde, Pereiro i Karpets i va madurar com a ciclista. Entre el seu palmarès destaca la París Niça, Escalada a Montjuïc, Gran Premi Primavera, Clàssica d'Ordizia i el Campionat d'Espanya 2007, aconseguit a Cuenca. Al Mundial de Varese de 2008 va lluitar amb els millors i finalment va quedar en sisena posició.

L'èxit més gran de la seva carrera el va aconseguir el setembre de 2009, quan va guanyar la medalla de bronze al Campionat del Món de ciclisme en ruta disputat a la ciutat suïssa de Mendrisio. Es convertia així en el primer ciclista català que aconseguia una medalla en aquesta competició.

2010 ha estat el millor any professional de Joaquim Rodríguez, una temporada plena de nous reptes i que li ha reportat grans triomfs. És aquest any que s'estrena com a cap de files de l'equip rus Katusha i amb aquest mallot es proclama vencedor de la Volta a Catalunya, convertint-se en el primer català que l'aconsegueix 27 anys després de Josep Recio. A Navarra es va imposar en el Gran Premi Miguel Indurain i el mes de juliol va debutar al Tour de França. Als seus 30 anys aconseguia disputar per primera vegada l'única gran competició que encara no figurava al seu currículum professional. En aquesta gran clàssica va aconseguir una victòria d'etapa en la pujada a Mende i va finalitzar com a vuitè classificat de la general. Poc després guanya una etapa de la Vuelta a España i es classifica en quart lloc a la general després de lluitar al màxim per aconseguir fer podi. Finalitza la temporada com el millor ciclista del món de 2010, líder del rànquing de la Unió Ciclista Internacional.

Joaquim Rodríguez, que sempre s'ha mantingut vinculat a Parets, és un exemple molt positiu per als joves esportistes de casa nostra, tot un model de superació, esforç i dedicació al ciclisme.

Josep Seguer Sans

Va néixer el 6 de maig de 1923 a Parets a l'antiga barberia de Can Patetis, ubicada on avui hi ha la Casa de la Vila. Primogènit d'en Joan Seguer i la Flora Sans, té tres germans, l'Esteve, en Joan i en Salvador.

La seva infantesa va transcórrer a diferents indrets de Parets. Va cursar els seus estudis bàsics a l'anomenada Escuelas Nacionales, l'actual CEIP Lluís Piquer, i des de ben petit va sentir una gran passió pel futbol. La plaça de

la Vila i, més tard, el camp del Club Futbol Paret del van ser els primers terrenys de joc on en Josep va demostrar la seva mestria amb la pilota.

La sobtada mort del seu pare en accident quan ell només hi tenia 16 anys, el va obligar a deixar els estudis i a posar-se a treballar al negoci familiar de la barberia. Això, però, no el va apartar de l'esport. Va continuar jugant a futbol i l'any 1939 va debutar d'extrem esquerre al primer equip del Paret del, on només hi va estar una temporada.

El setembre de 1940, amb només 17 anys, Josep Seguer es convertia en jugador de l'amateur del FC Barcelona i poc temps després, durant la temporada 1943-1944, va debutar amb el primer equip del Barça a Mestalla, on van guanyar el València per 3 gols a 4.

El 1947, el mateix any en què es convertia en jugador titular del primer equip del FC Barcelona, Josep Seguer es va casar amb la Justa Balañà a Paret del i es va traslladar a viure a Barcelona. A la ciutat comtal, juntament amb el seu sogre, van muntar una fàbrica de gasoses i sifons.

Amb la samarreta blaugrana, en Josep va assolir grans fites: va esdevenir el màxim goleador del seu equip (1949-50), va jugar l'any 1952 quatre partits amistosos amb la selecció espanyola i la temporada 1952-53 va ser el jugador de la plantilla que va disputar més partits. Seguer va ser un dels protagonistes d'una de les èpoques daurades del Barça amb l'arribada del jugador hongarès Kubala, que va aterrar al club l'any 1951.

El seu darrer partit oficial amb la samarreta del Barça el va disputar el 17 de març de 1957. El comiat va arribar dos mesos després, en un amistós al Camp Nou. Seguer posava així fi a 17 anys de blaugrana, amb un palmarès de 5 lligues, 4 copes, 1 copa de fires, 2 copes llatines, 3 copes Eva Duarte i 1 copa d'or Argentina. Darrere seu deixava una petjada inesborrable a la memòria blaugrana: 470 partits, dels quals 216 oficials de lliga, i 133 gols. Durant els seus anys al Barça, va ser conegut amb tres sobrenoms: el Patetis (per la barberia de l'avi), el 29 (pel constant canvi de posicions) i el dièsel (per la seva resistència).

Després va fitxar pel Betis, a Segona Divisió, on va aconseguir l'ascens del club a Primera. Aleshores, Seguer va decidir penjar les botes per començar una nova etapa com a entrenador del mateix equip bètic.

Després d'una temporada, va tornar a Barcelona per continuar amb un negoci de distribució de cervesa que havia iniciat feia uns anys i es va convertir en tècnic de diferents equips (CE Manresa, UE Lleida, CF Terrassa i Condal).

Seguer encara tornaria al Barça per substituir Artigas a la banqueta i fer de pont fins a l'arribada de Vic Buckingham. D'aquesta manera, va dirigir el Barça un parell de mesos i després va passar a ser l'ajudant del tècnic anglès.

Més tard, es va fer càrrec, durant dues temporades, del primer Barça Atlètic de la història. Va deixar l'entitat blaugrana per dirigir diversos equips catalans i valencians, com el Vila-real, on va descobrir un jove talent que arribaria al primer equip barcelonista, Robert Fernández. Finalment, va entrenar el Reus, on va posar punt i final a un periple de 24 anys com a entrenador.

En Josep no ha oblidat mai les arrels i ha tornat sovint a Paret del, on l'any 2000 es va inaugurar el Camp de futbol municipal que porta el seu nom i es va presentar el llibre biogràfic «Josep Seguer, el primer comodí del Barça», de Toni López.

Per al Josep, el futbol, la família i el seu poble, han estat les seves grans passions. A banda d'un palmarès esportiu envejable, està orgullós del llegat

que deixa als seus i d'haver format una nissaga ben avinguda que destaca pel seu amor als colors blaugrana i el poble de Parets.

Considerant, per tot l'exposat, que en les referides persones i entitats concorren els mèrits per a l'atorgament de les medalles de la Vila, d'acord amb allò que estableix l'article 4 del Reglament de distincions de l'Ajuntament de Parets del Vallès.

El Ple de l'Ajuntament, per UNANIMITAT,

ACORDA:

1. Atorgar pels motius que consten en la part expositiva d'aquesta proposta, i conjuntament amb allò que indica l'article 4 del Reglament de distincions de l'Ajuntament de Parets del Vallès, les medalles de la Vila, any 2010, en favor de les persones següents:

- *Família Feliu*
- *Joaquim Rodríguez Oliver*
- *Josep Seguer Sans*

2. Inscriure aquests acords en el llibre – registre corresponent, de conformitat amb el que estableix l'article 12 del referit Reglament.

La presidència aixeca la sessió, de la qual, com a secretari, estenc aquesta acta.

El secretari accidental

Vist i plau

L'alcalde